

קונטרס

הכל משמים

יחזק ויאמץ את כל בר ישראל שלא יתיאש מחייו, חס ושלום, וישים בטחונו רק בו יתברך, וידע אשר כל מה שעובר עליו ברוחניות ובגשמיות, הכל מדין שמים, ואין שום עצה אחרת רק לשוב אליו יתברך, ובדיעות אלו יושע תשועת עולמים.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגים ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי חכמינו
הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁאָדָם צָרִיף לְחֻזַּק אֶת
עֲצָמוֹ בְּכָל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בֵּין בְּגַשְׁמִיּוֹת
וּבֵין בְּרוּחָנִיּוֹת, וְתִמִּיד יֵדַע שֶׁכָּל מָה שְׁקוּרָה
עָמּוֹ עָלִיּוֹת וִירִידוֹת, קִטְנוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת,
צָרוֹת וְיִסּוּרִים וּמִכְאוּבִים, טוֹבוֹת וְחֻסְדִּים —
הַכֹּל מִשְׁמִים, וְאִזּוֹ כְּשִׁיחָקֵק בְּעֲצָמוֹ יִדְעוֹת
אֵלּוֹ, אֵף פֶּעַם לֹא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ, וְאֵף פֶּעַם לֹא
יִכָּנַס בִּישׁוֹת וּבִגְאוֹת, מֵאַחֵר שֶׁהוּא בָּטֵל
וּמִבְטָל בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְיִוְדַע שֶׁהַכֹּל
מִשְׁמִים.

(אמרי מוהר"א"ש, חלק ב', סימן תקלח)

קונטרס

הכל משמים

א.

בני היקר! ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים
שבעולם בכל מה שעובר עליך, ותדע שהכל מדין
שמים, דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא
הוא יתברך נמצא ואין בלעדיו נמצא, ובנדיבות
צרתך הקשה והמרה שאתה נמצא בה, גם הקדוש-
ברוך הוא נמצא שם, ולכן ראה לחזק את עצמך בכל
מיני אפנים שבעולם, ותמשיך את עצמך רק אליו
יתברך, ועל-ידי-זה סוף כל סוף תתהפך לך הצרה
לצלה. עכשו מר וחשך לך, ועוד מעט יהיה לך אור
גדול, מה שאתה צריך הוא רק להרבות בתפלה
ובקשה ממנו יתברך, כמו שאמרו חכמינו הקדושים
(סנהדרין מד:): לעולם יקדים אדם תפלה לצרה.

וְצָרִיכִים תָּמִיד לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ כָּל מֵה שֶׁהוּא צָרִיךְ
 עוֹד לִפְנֵי שְׂבָאָה עָלָיו צָרָה, וּמִכָּל שֶׁכֵּן כְּשֶׁכָּבַר בָּאָה
 עָלָיו צָרָה, הוּא צָרִיךְ לְדַעַת שְׂדִיקָא בְּתוֹךְ הַצָּרָה שֶׁם
 גָּנוּז אֱלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְהַכֹּל מִדִּין שָׁמַיִם, וְעָלָיו
 לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְאַמֵּץ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, שְׂיַחֲסוּ וִירַחֲסוּ
 עָלָיו, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא יִזְכֶּה לְצֵאת מֵהַפֶּחַ יְקוֹשׁ שֶׁנֶּפֶל
 אֵלָיו, הָעֵקֶר לֹא לְהִתְיַאֵשׁ כְּשֶׁרוּאָה שְׁעוֹבְרוֹת עָלָיו
 צָרוֹת מְרֻבּוֹת מִבֵּית וּמִבְחוּץ, אֲלֹא הוּא צָרִיךְ לְדַעַת,
 שֶׁהַכֹּל מִדִּין שָׁמַיִם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (סִנְהֶדְרִין
 צח): אִם רָאִיתָ דּוֹר שֶׁצָּרוֹת רַבּוֹת בָּאוֹת עָלָיו כְּנֹהֵר,
 חֲכֵה לוֹ; שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא בְּתוֹךְ הַצָּרוֹת, וְהוּא רוּצֵה
 שְׂיִתְפַּלֵּל אֵלָיו בְּעֵת הַצָּרָה, כִּי בְּתוֹךְ הַצָּרָה שֶׁם גָּנוּזָה
 יְשׁוּעָה גְדוֹלָה; וְעַל-כֵּן אֲסוּר לָךְ בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפֵּן
 לְהִשָּׁבֵר, אֲלֹא תִמְשִׁיךְ אֶת עֲצָמְךָ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאִז
 תִּרְאֶה נִסִּים נִגְלִים שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי
 בָּזָה שְׂאֵדָם מִכִּנִּים בְּדַעְתּוֹ אֲשֶׁר כָּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו
 הוּא מִדִּין שָׁמַיִם, דְּבָר גְּדוֹל וְדְבָר קָטָן אֵינוֹ נַעֲשֶׂה
 מִעֲצָמוֹ בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפֵּן, רַק הַכֹּל מִשָּׁמַיִם, עַל-יְדֵי
 יְדִיעוֹת אֱלוֹ נִתְרַחֵב לְבוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי
 הַדְּבוּר שֶׁמְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, בָּזָה בְּעֲצָמוֹ רוּאָה יְשׁוּעָה.
 וְזֶהוּ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (יְרוּשָׁלַּיִם, בְּרֻכּוֹת ט, א):

אם באה על האדם צרה, לא יצוח לא למיכאל ולא לגבריאל, אלא להקדוש-ברוך-הוא בעצמו, כי רק הוא יתברך יכול לעזור לו; ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך, ואל תשבר משום דבר שבעולם, יהיה איך שיהיה ויהיה מה שיהיה, אתה תמשיך את עצמך רק אליו יתברך, ואז תגאל מצרותיך המסכבות אותך.

ב.

בני! על אף גדל הצרות והיסורים והמרירות וההרפתקאות שעוברים עליך, ונדמה לך כאלו אבד מנוס ותקנה לגמרי, אף-על-פי-כן עליך לדעת, כי אין בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה ומחיה ומקים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר — הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והוא יתברך נמצא בתוך צרותיך, ובידיעות אלו שתדע ש"הכל משמים", יתהפך לך הכל לטובה; כי עקר הצער הוא רק כשאין אדם מכיר בו יתברך, ותולה הכל בטבע, במזל ובמקרה, שאז עוברים עליו כל מיני צרות בחריו, אבל בו ברגע שאדם מכניס את עצמו באמונה פשוטה, לידע ש"הכל משמים" והוא יתברך דן את העולם בהשגחה פרטית, והוא דן את האדם כפי מעשיו,

על-ידי-זה האדם זוכה לחזר אליו יתברך, כי הוא יתברך מצטער מאד, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (חגיגה טו:): בזמן שאדם מצטער, שכינה מה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי, אם כן הקדוש-ברוך-הוא מצטער על דמם של רשעים, קל וחמר על דמם של צדיקים, כי הוא יתברך מצטער בצערן של נשמות ישראל, ומה שעובר צער על נשמות ישראל, הוא רק מחמת שרוצה, שיחזרו אליו ויכירו אותו, וידעו ש"הכל משמים", והכל משגח בהשגחה פרטית, ובזה שאדם זוכה לחזר אליו יתברך, בזה הוא גורם נחת רוח גדולה למעלה, ועל-כן אלו הרשעים שאינם יודעים זאת, תכף-ומיד שרואים שעובר עליהם מה שעובר — צרות ויסורים, מרירות והרפתקאות, הם כופרים בעקר, רחמנא לישזבן, ועל-ידי-זה עוברות עליהם יותר צרות, לא-כן הצדיקים תכף-ומיד בשעה שבאה עליהם איזו צרה, הם יודעים ש"הכל משמים", והם ממשיכים את עצמם אליו יתברך וחוזרים בתשובה שלמה, ושוטחים בפניהם אליו יתברך, וצועקים ומבקשים ומתחננים ממנו יתברך, שיחוס וירחם עליהם, וימתיק מהם את הדינים, ועל-ידי-זה דיקא הם זוכים להרחבה, שהקדוש-ברוך-הוא מרחיב

הכל משמים

לָהֶם, כִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֶה בְּתִשׁוּבָתָם שֶׁל
רָשָׁעִים וְאִינוּ חֹפֵץ בְּמִיתָתָם.

וְעַל-כֵּן רָאָה, אֱהוֹבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, שָׂאֵם כָּכָר נִכְנָסָה
בְּצִרוֹת כְּאֵלוֹ, שְׁמָרִים לָךְ הַחַיִּים וְחֻשֶׁף לָךְ הַיּוֹם, וְאִינֶךָ
רוֹאֶה שׁוֹם אוֹר וְתִקְוָה, אֲסוּר לָךְ לְהִתְיַאֵשׁ בְּשׁוֹם פָּנִים
וְאִפֹּן, אֲלֹא תִדַּע שֶׁ"הַכֹּל מִשָּׁמַיִם", וְתִמְשִׁיךְ עֲצֻמָּךְ
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּבָזָה תַּחֲתֶיהָ אֶת עֲצֻמָּךְ, כִּי סוּף כָּל סוּף
אֲתָה רוֹאֶה בְּחוּשׁ שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ צוֹפֶה וּמַבִּיט עֲלֶיךָ, כִּי
עָלִיו הִרְאִיהָ שְׁעוֹבְרוֹת עֲלֶיךָ כָּל-כָּף הַרְבֵּה צְרוּת, וְאֲתָה
מִקְבֵּל מִכָּה אַחֵר מִכָּה, כְּוִיָּה אַחֵר כְּוִיָּה, כִּי "תִּהְיוּם אֶל
תִּהְיוּם קוֹרָא" (תְּהִלִּים מ"ב, ח), צָרָה קוֹרֵאת לַחֲבֵרָתָהּ, זֶה
סִימָן שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חֹפֵץ בָּךְ, כִּי אַחֲרַת לֹא הָיָה
מִכָּה בָּךְ, וְכָל רְצוֹנוֹ שֶׁתִּחְזֹר אֵלָיו, וּבָזָה שֶׁתִּחְזֹר אֵלָיו,
אֲזִי יִמָּתְקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדֵּינִים; וְעַל-כֵּן אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן,
וְתִרְאֶה לְהִשְׁתַּדֵּל לַחְזֹר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאֲזִי יִמָּתֵק מִמֶּךָ
הַכֹּל.

ג.

בְּנֵי! רָאֵה לְחֻזֵּק אֶת עֲצֻמָּךְ בְּכָל מִינֵי אָפְנִים
שֶׁבְּעוֹלָם, וְתִכְנִיס בְּעֲצֻמָּךְ יְדִיעָה זוֹ, שֶׁכָּל מֶה שֶׁעֹבֵר

עליה ברוחניות ובגשמיות — "הכל משמים", ועל-כן אין לה להתבלבל כלל מכל מה שעובר עליה — בין בגשמי ובין ברוחני, כי דבר גדול ודבר קטן שנעשה עמה, הכל מדין שמים, ובידיעות אלו תגאל מכל צרותיה, ותזכה להכליל לגמרי באין סוף ברוך-הוא, כי בזה שאדם מכניס בעצמו ידיעה זו, שהכל ממנו יתברך, והכל משגח בהשגחה פרטית, בזה בעצמו נגאל מכל צרותיו, כי עקר כל הגלות והצרות והיסורים שעוברים על האדם, הוא רק מחמת שאינו יודע, או שוכח לגמרי ממנו יתברך, ונדמה לו כאלו יש פה איזו דרך הטבע, או חס ושלום, איזה עול, או אי ישר ואי צדק, שכל זה בא לאדם מחמת גדל חטאיו המרבים שחטא ופגם נגדו יתברך, כי על-ידי כל חטא ועון שאדם חוטא נגדו יתברך, הוא מסבב את עצמו עם קלפות והסתרות, עד שנעלמת ונסתרת ממנו לגמרי אמתת מציאותו יתברך, ועל-ידי-זה סובל מה שסובל — מרירות ויסורים ודחקות גדולה, לא-כן מי שזוכה להחזיר בעצמו אמונה פשוטה בו יתברך, ויודע ש"הכל משמים", על-ידי-זה בעצמו נגאל מכל צרותיו, כי עקר הגאולה תלויה רק בגלוי אמתת מציאותו יתברך, שידע ש"הכל משמים", ואין שום

דָּרָךְ הַטָּבֵעַ כָּלָל, כִּי דָּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן, שֶׁם הוּא יתְּבַרֵךְ גִּנוּז; וְעַל-כֵּן מָה וְלָמָּה לוֹ לְהַצְטַעַר עַל עוֹלָם שְׂאִינוֹ שָׁלוֹ, וְלָמָּה לוֹ לַצָּאֵת לָרִיב עִם בְּנֵי-אָדָם הַמְּחַרְפִּים וּמַבְזִים אוֹתוֹ, הֲלֹא יָדַע שֶׁ"הַפֶּל מִשָּׁמַיִם", וְהוּא יתְּבַרֵךְ דֵּן אֶת הָאָדָם כְּפִי מַעֲשָׁיו, וּכְשֶׁאָדָם זֹכֶה לַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה אֵלָיו יתְּבַרֵךְ, אֲזִי בּוֹ בְּרָגַע "יִתְפָּרְדּוּ [מִמֶּנּוּ] כָּל פּוֹעְלֵי אֲוֶן" (תְּהִלִּים צב, י), וְתִתְבַּטְּלֶנָּה מִמֶּנּוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וְכָל הַהֶסְתְּרוֹת, וַיִּזְכֶּה שִׁיתְרַחֵב לוֹ בֵּין בְּגִשְׁמִי וּבֵין בְּרוּחָנִי; אֲשֶׁרִי מִי שְׂמִכְנִיס בְּעֶצְמוֹ יָדִיעוֹת אֱלֹהִים, שֶׁ"הַפֶּל מִשָּׁמַיִם", וְעַל-יָדֵי-זֶה יִפְטֹר מִכָּל צְרוּתָיו הַמְרֻבּוֹת שְׁסוּבֵל מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ.

ד.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! רְאֵה לְהַכְנִיס בְּעֶצְמְךָ אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יתְּבַרֵךְ, וְתִדַּע אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלֻעָדָיו יתְּבַרֵךְ כָּלָל, וְכָל מָה שֶׁאַתָּה רוֹאֶה לִפְנֵי עֵינֶיךָ — הֵן יוֹמָם, הֵן צוּמָח, הֵן חַי, הֵן מְדַבֵּר, הַפֶּל לְכָל לְבוּשׁ לְגִבִּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא יתְּבַרֵךְ שְׁמוֹ, וּכְשֶׁאָדָם מֵטָה אֶת אָזְנוֹ הַיָּטֵב הַיָּטֵב לְכָל־לִיּוֹת הַבְּרִיאָה, אֲזִי מִתְגַּלֶּה לוֹ שֶׁ"הַפֶּל מִשָּׁמַיִם", הֵינּוּ כָּל הַצְּרוּת וְהַיְסוּרִים, הַמְרִירוֹת

וְהַהֲרַפְתָּקֹאוֹת, הַדַּחְקוֹת וְהָעֲנִיּוֹת, הַמְרִיבוֹת, הַמַּחֲלֻקֹּת וְאִי הַסֹּדֶר שֶׁרָק רוֹאִים בָּעוֹלָם — "הַכֹּל מִשָּׁמַיִם", וְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ שֶׁל עוֹלָם גָּנוּז, וְאִם זֹכִים לְהִטּוֹת אֶזֶן קִשְׁבָּת לְכָל הַבְּרִיאָה כֻּלָּה, אֲזִי זֹכִים לִשְׁמַע, אִיךָ שֶׁכָּל הַבְּרִיאָה כֻּלָּה שָׂרָה שִׁירָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כִּי בְּאַמֶּת הַכֹּל מֵה שִׁקּוּרָה בְּזָה הָעוֹלָם הוּא מִדִּין שָׁמַיִם, וְהָאָדָם צָרִיךְ לְהִטּוֹת אֶזֶן קִשְׁבָּת לִשְׁמַע וּלְהַקְשִׁיב הֵיטֵב אֶת כָּל הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרֵךְ הַבּוֹקֵעַת בְּכָל־לֵיּוֹת הַבְּרִיאָה. כִּי בְּאַמֶּת מֵה שְׁרוּאִים אֶת אֲשֶׁר קוֹרָה בְּזָה הָעוֹלָם, כִּךְ הוּא רָצוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, כִּי אִם הִיא אַחֲרָת, הִיא בּוֹרָא אֶת הָעוֹלָם בְּצוּרָה אַחֲרָת, וְאִם בָּרָא אֶת הָעוֹלָם בְּצוּרָה זֹו וּבְהֲרַפְתָּקֹאוֹת אֵלָיו וּבִיִּסּוּרִים וּבִדְחָקוֹת וּבִמְרִירוֹת כָּאֵלּוּ, בּוֹדֵאי הַכֹּל מִדִּין שָׁמַיִם, שֵׁשׁ לוֹ יִתְבָּרֵךְ כּוֹנֵן עֲמֻקָּה בְּזָה; וְלִכֵּן כְּשֶׁאָדָם זֹכֶה לְהִטּוֹת אֶזֶן קִשְׁבָּת אֶל הַקּוֹל הַפְּנִימִי שֶׁל הַבְּרִיאָה, אֲזִי זֹכֶה לִשְׁמַע אֶת שִׁירַת הַבְּרִיאָה, וּמִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן כְּשֶׁאָדָם מְסַתְּכֵל עַל כָּל פֶּרֶט וּפֶרֶט, רוֹאֶה אֶת הַשְּׁגָחָתוֹ הַפְּרִטִי פְּרִטִית, אִיךָ שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ מְחִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקִיָּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כֻּלָּה. וְדַעַת לְגִבּוֹן, אֲשֶׁר אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְהַגִּיעַ אֶל הַמְּדֻרָּגָה הָעֲלִיּוֹנָה הַזֹּו, כִּי אִם עַל־יְדֵי שְׁקִידָה רַבָּה, שְׁקִידָה נִפְלְאָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה

הקדושה, כי התורה היא חכמתו יתברך, והתורה מלבשת בדומם, צומח, חי, מדבר, הינו שיש מצוות התלויות בדומם, ויש מצוות התלויות במדבר, להורות ולגלות אשר כל הבריאה כלה היא לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, ולכן אי אפשר לזכות להטות אֶזְנִי קשבת, לשמע אל אור רוחניות חיות אלקותו יתברך, המחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה כלה, אלא על-ידי שקידה רבה, שקידה נפלאה, בתורה הקדושה, כי בלי התורה הקדושה הכל דמיון והכל הבל ורעות רוח, ומשם נובעות כל האמונות הכוזבות, רחמנא לישזבן, הכפירות והאפיקורסות, אשר הן ממררות את חיי האדם, ומכניסות אותו בבוץ עבה שקשה וכבד לו לצאת ממנו. לא-כן מי שמרגיל את עצמו להתמיד בלמוד התורה הקדושה, ולומד תורה לשמה, לשם אל עולם, על-ידי-זה הוא מדבק את עצמו בחי החיים בו יתברך, וזוכה לדעת, אשר כל הבריאה כלה, היא רצונו יתברך, וכל הגלות הפכה והנוראה הזו, וכל המחלקת והמריבות, הצרות והיסורים, שעוברים בכלליות ובפרטיות ובפרטי פרטיות — הכל מדין שמים, ולכן במקום לצאת לריב עם זולתו, יותר טוב לברח אליו יתברך ולהטות אֶזְנִי קשבת אל רוחניות

חיות אלקותו יתברך, המחיה ומנהיגה את הדבר הזה, ועל-ידי-זה יגאל מכל צרותיו, כי כבר לא יהיה אכפת לו שום דבר, אלא ימשיך את עצמו רק אליו יתברך, כי אינו צריך שום דבר רק את הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, וזהי המדרגה הכי גבוהה, שהאדם צריך לזכות אליה בזה העולם, אך אי אפשר בשום פנים ואופן להגיע אל זה, כי אם על-ידי שקידה רבה, שקידה נפלאה, בלמוד תורה הקדושה, כי התורה מגלה מה דהנה סתים מיניה (זהר ח"ג נג:), כי התורה מגלה מה שנועלם ונסתר מהאדם, ולכן כל אלו הצדיקים האמתיים, אשר יגעו וטרחו בלמוד התורה הקדושה ימים ושנים, והדביקו את עצמם בתחכמת התורה, ולמדו תורה לשמה, לשם אל עולם, זכו להגיע אל מדרגה זו, לראות את האלקות המחיה ומנהיג ומקימת את כל הבריאה כלה, וזכו לשמע את קולו יתברך מכל פרטי הבריאה, ועל-ידי-זה דיקא זכו לעשות אותות ומופתים נסים ונפלאות בעולם, שדוד הטבע ממש, כי כשאדם מכניס את עצמו בתוך למוד התורה הקדושה, ומכל שכן כשזוכה לחדש חדושים נוראים ונפלאים בעמק התורה הקדושה, ומוציא את הקדוש-ברוך-הוא בתוך התורה הקדושה, על-ידי-זה

הוא בורא שמים חדשים וארץ חדשה כמוֹבא (בהקדמת הזמר ה.), וְדִיִּקָא עַל-יְדֵי-זֶה הוא זֹכֶה לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים, שְׂדוּד הַטֶּבַע מִמֶּשׁ; וְלִכֵּן רָאָה, אֱהוֹבִי, בְּנִי הַיָּקָר, מֶה לִּפְנִיָּה, וְאֵל תִּפְּל כָּל-כֹּךְ בְּדַעְתָּךְ מִכָּל מֶה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְאַף שְׂאֲתָה סוֹבֵל צָרוֹת וְיִסּוּרִים, מְרִירוֹת וְהִרְפָּתָקָאוֹת שְׁעוֹבָרִים עָלֶיךָ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, הַכֹּל מִפְּנֵי שְׂאִינְךָ לוֹמֵד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי כָל מִי שְׂאִינֹו לוֹמֵד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲזִי בָּאִים עָלָיו יִסּוּרִים קָשִׁים וּמָרִים וּמְמָרְקִים אוֹתוֹ, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, עַד שְׁמַרְב הַיִּסּוּרִים, הָאָדָם בּוֹעֵט וּמְדַבֵּר כָּלִפִּי מַעְלָה, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, וַיֵּשׁ בְּגִי-אָדָם שְׁכָל-כֹּךְ נִפְּלוּ בְּעַמְקַת הַחֲשָׁךְ וְהַהִסְתָּרָה וְהַהֲעֲלָמָה, עַד שְׂבָאִים לִידֵי כְּפִירוֹת גְּמוּרוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, שְׁזֶה בְּעֲצָמוֹ הוֹרֵס לָהֶם אֶת כָּל הַחַיִּים, וְכָל זֶה מִחֲמַת שְׂאִינָם מְקַשְׂרִים כָּל דָּבָר אֶל דִּין שָׁמַיִם, לִידַע שׁ"הַכֹּל מִשְׁמִים", כִּי בְּרַגַע שְׂאָדָם מִכְּנִים בְּעֲצָמוֹ, שְׁכָל מֶה שְׁקוֹרָה אֵתוֹ — בֵּין בְּגִשְׁמִי וּבֵין בְּרוּחָנִי, הַכֹּל מִדִּין שָׁמַיִם, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּקִים מִמָּנוּ כָּל הַדִּינִים, וְזֹכֶה לִשְׁמַע אֶת שִׁירַת הַבְּרִיאָה, וְדְבוּק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרַךְ. אַף לְזָכוֹת לָזֶה אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׁקִידָה רַבָּה בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי בְּלִי לַמּוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,

הָאָדָם מֵלֹא דְמִיּוֹנוֹת וְאֶמוּנוֹת כּוֹזְבִיּוֹת. וְלִכֵּן רָאָה, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְקַחַת אֶת עֲצָמָךְ בְּיָדֶיךָ, וּמֵהֵיּוֹם וְהִלָּאָה אֶל תְּבַלְבֵּל אֶת עֲצָמָךְ מִשּׁוּם בְּלָבוּל שֶׁבְּעוֹלָם, רַק הַתָּמִיד מְאֹד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה: מִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְרָשׁ, הִלְכוֹת וְאַגָּדוֹת, בְּרִייתוֹת וְחוֹסְפָתוֹת, וְתוֹדֵבֵק עֲצָמָךְ בְּנוֹתֵן הַתּוֹרָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּךָ אֶת נִפְשְׁךָ, וְתִהְיֶה נֹעֲשֶׂה כָּלִי לְהַמְשִׁכַת הַשְׂכִּינָה בְּעוֹלָם, וְתִזְכֶּה "לְחַזוֹת בְּנֵעָם הַיּוֹי" הַיּוֹי וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ" (תהלים כז, ד) תָּמִיד.

ה.

אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, מִכָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּרוּחוֹתֵינוּ וּבְגִשְׁמִיּוֹת, רָאָה לְדַבֵּק אֶת עֲצָמָךְ רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְתִדַּע וְתִאֲמִין, שֶׁדָּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, הַכֹּל רַק מִדִּין שָׁמַיִם, וּמִבְּלָעָדָיו יִתְבָּרֵךְ שׁוּם בְּרִיָּה לֹא תוּכַל לַעֲשׂוֹת לָךְ מְאוּמָּה. וַיִּדְעוּת אֱלֹהֵי אֲתָה צָרִיךְ לְחַקֵּק הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב בְּדַעְתָּךְ, וּכְכֹל שֶׁתִּכְנֹסְנָה בְּדַעְתָּךְ יִדְעוּת אֱלֹהֵי, עַל-יְדֵי-זֶה יִתְרַחֵב לְבָבְךָ וְדַעְתָּךְ, וְתוּכַל לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ כַּאֲשֶׁר יִדְבֹּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, אֲשֶׁר זֶה עָקָר הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְזַכּוֹת אֵלֶיךָ בְּזֶה הָעוֹלָם, לְהַגִּיעַ אֶל הַכָּרָה כְּזוֹ בְּגִלּוֹי

אין סוף ברוך הוא, עד שלא יראה ולא ירגיש שום דבר, רק את אמתת מציאותו יתברך, ומה שיראה ומה שישמע ומה שירגיש, לא יראה ולא יבין ולא ירגיש כי אם את אמתת מציאותו יתברך, לידע שהכל מדין שמים — דבר גדול ודבר קטן, ואז כשתכניס בעצמך ידיעות אלו, כל חייך ישתנו לגמרי לגמרי, כי יתגלה לפניך עולם חדש לגמרי, ותראה ותבין ותשכיל, אשר אין אור כלל אלא אור י', אור הקדוש-ברוך-הוא, המחיה ומתנה ומקים את כל הבריאה כלה, ומה שאתה נושם, אתה נושם רק את אמתת מציאותו יתברך, ולא אור גשמי שנדמה לאדם, אלא אור הוא אור י', אור החכמה העליונה, וכשחיים את החיים בצורה כזו, אז עולמו רואה בחייו, אינו מצטער על עולם שאינו שלו, ואינו מבלבל את עצמו משום דבר ומשום ברירה שבעולם, מאחר שיודע ועד אשר "הכל משמים", כל מה שעובר עליו ברוחניות ובגשמיות — בין בעליה ובין בירידה, הכל מדין שמים, דבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו, אלא בכל תנועה ותנועה שם אלו פו של עולם, וכפי שאדם חי בידיעות אלו, אזי זוכה לחיים נצחיים, חיים ערבים ומתקים;

אשרי מי שאינו מטעה עצמו כלל, ואז טוב לו כל הימים.

ו.

אהובי, בני היקר! הרגל את עצמך לדבר אליו
 תברך פאשר ידבר איש אל רעהו והבין אל אביו, ואף
 שבתחלה יהיה דבר זה קשה לך מאוד מאד, כי ידמה
 לך שאתה מדבר אל הקיר, וכן יכנסו בך דמיונות
 והבלים, כאלו אין מי ששומע אותך, וכאלו אין
 צריכים אותך למעלה, תדע שהכל מחמת הכפירות
 והאפיקורסות שנכנסו בך, כי המאמין האמתי,
 שמאמין ש"הכל משמים", ואין שום מציאות בלעדיו
 תברך, והוא תברך נמצא ואין שום נמצא, אזי לא
 קשה לו שום קשיות עליו תברך כלל, אלא
 אדרבה ככל שתתברר לו ידיעה ברורה ומזככת זו,
 אשר אין בלעדיו תברך כלל, כמו-כן ידבר עמו
 תברך, כי ירגיש את אמתת מציאותו תברך, אשר
 נמצא אתו, עמו ואצלו. וזה עצם הגאולה, שאדם ירגיש
 רק את אמתת מציאותו תברך, ואיך שאין מי שיעשה
 לו רע או טוב, כי "הכל משמים", לכן אדם כזה חי
 חיים ערבים ומתקים, חיים מישבים, ואף פעם אינו

יוצא לריב עם זולתו, מאחר שיודע כי הכל ממנו
 יתברך, וכשאדם זוכה להגיע אל מדרגה זו, אז כל
 הענין לדבר אליו יתברך, שנקרא 'התבודדות', "בד
 בבר יהיה קדש" (שמות ל, לד), כבר לא בא לו בקשי,
 אדרבה הוא חי עם זה, כי כל חיותו היא רק תפלה,
 והוא יודע אשר כל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך,
 זוהי הצלחה נצחית, הצלחה כזו שאין לתאר ולשער
 כלל, והוא כלי להמשיך את השפע האלקי אליו, כי
 הדבור הוא כלי השפע להמשיך בו את אמת
 מציאותו יתברך. ולכן ראה, אהובי, בני היקר, להכניס
 בדעתך דבורים אלו, ואל תהיה בטלן, ושום ברירה
 בעולם לא תוכל לעשות לך הרע או הטוב, כי הכל
 מדין שמים מלמעלה, ולכן למה אתה צריך לרדף אחר
 כל ברירה ולחנף אותה, שעל-ידי-זה בעצמו אתה גורם
 לעצמך כל מיני ענשים קשים ודינים מרבים, כי לחנף
 בני-אדם זוהי עבודה זרה מממש, כמו שאנו אומרים
 בכל יום ערב ובקר בקריאת שמע: "השמרו לכם פן
 יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים
 והשתחיתם להם, וחרה אף ה' בכם ולא יהיה מטר"
 וגו', כי בזה שאדם חונף את זולתו ומשתחוה לכל
 אחר, זוהי עבודה זרה גמורה, כי הוא עושה מציאות

בְּלַעְדֵּי יִתְבָּרֶךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה מְמַשִּׁיף עַל עַצְמוֹ חֲרוֹן אָף
ה', שָׁזֶה גּוֹרֵם לוֹ כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים בְּחַיֵּי יוֹם יוֹם,
עַד שֶׁמֶאֱבֹד אֶת פְּרִנָּסָתוֹ, כִּי בּוֹ בְּרָגַע שְׁאֵדָם שׁוֹכַח
שׁ"הכּל מִשְׁמַיִם", אֲלָא כָּאֵלּוּ תִּלּוּי בִּידֵי בֶּשֶׁר וְדָם,
עַל-יְדֵי-זֶה הוּא עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן,
וְעוֹבְרִים עָלָיו כָּל מִינֵי חֲרוֹן אָף.

וְלָכֵן, רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְקַחַת אֶת עַצְמָךְ
בְּיָדֶיךָ, וְאֵל תִּירָא וְאֵל תַּחַת מַשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, אֲלָא
הַדְּבֵק אֶת עַצְמְךָ בּוֹ יִתְבָּרֶךְ, וְתַפְנֶה רַק אֵלָיו יִתְבָּרֶךְ,
וְכָל מָה שְׁאַתָּה צָרִיךְ בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבֵין בְּרוּחָנִיּוֹת
תִּבְקֶשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֶךְ, וְלֹא תִירָא וְאֵל תַּפְחֹד מַשׁוֹם
אָדָם הַמֵּאִים עָלֶיךָ, כִּי הַכֹּל הֶבֶל וְרַעוּת רוּחַ, אֵתָה
נִמְצָא בִּידֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְלֹא בִּידֵי בֶּשֶׁר וְדָם, וְאִם
תַּכְנִים בְּעַצְמְךָ יְדִיעוֹת אֱלֹהִי, אֲזִי תַצְחֵק מִכָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ,
וְתַמִּיד תִּמְשִׁיף אֶת עַצְמְךָ אֶל אֹר אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֶךְ,
וְתִרְצֶה לְהַתְמִיד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, לְהַשִּׁיג אֶת
חֻכְמָתוֹ יִתְבָּרֶךְ, כִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הִיא חֻכְמָתוֹ
יִתְבָּרֶךְ, וּכְכֹל שְׁאֵדָם מַכְנִים בְּעַצְמוֹ חֻכְמָתוֹ יִתְבָּרֶךְ,
שֶׁהִיא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ-כֵן זֹכָה לְזַכֵּךְ אֶת עַצְמוֹ,
וּלְהַמְשִׁיף עַל עַצְמוֹ הַשְׁגָּחָתוֹ הַפְּרִטִי פְּרִטִית, כִּי כָּל מָה

שָׁאֲדָם יוֹתֵר מִקָּרֵב אֶל הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וְעוֹסֵק בָּהּ, וּמִקֵּיִם אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁכֶת עָלָיו הַשְׁגָּחָה עֲלִיוֹנָה, לִידַע שֶׁהַכֹּל מֵדִין שָׁמַיִם, דְּבַר גָּדוֹל וְדְבַר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה מַעֲצָמוֹ, אֲלֹא בְּכֹל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שֶׁם אֱלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל-יְדֵי-זֶה בַּעֲצָמוֹ הוּא נִגָּאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁאִינוֹ מְטַעֶה אֶת עַצְמוֹ, רַק מִכְּנִיס יְדִיעוֹת אֵלּוֹ בְּתוֹךְ לִבּוֹ, וְאִזְ חַי עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְחִיּוֹ נִתְהַפְּכִים לְחַיִּים רוּחָנִיִּים, וְעוֹלָמוֹ רוֹאֶה בְּחִיּוֹ, אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בִּבְּא.

ז.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי עָקֵר הַצִּלְחַת הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם הִיא רַק כְּפִי הַדְּבָקוֹת שְׁשׁוּכָה לְדִבֵּק אֶת עַצְמוֹ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי הַדְּבָקוֹת — לְדִבֵּק אֶת עַצְמוֹ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, הִיא עָקֵר הַחַיִּים, וְאִין לָהּ עוֹד חַיִּים עֲרֵבִים וּמִתְקִיִּם יוֹתֵר מִזֶּה, שָׁאֲדָם מְסַלֵּק אֶת חֻכְמָתוֹ וּבִינָתוֹ וְדַעְתּוֹ לְגִמְרֵי וּמִבְטֵל אֶת עַצְמוֹ לְגִמְרֵי אֶל אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאִין לוֹ שׁוּם מַחֲשָׁבָה אַחֶרֶת, כִּי אִם רַק אֲמַתֶּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיִוְדַע אֲשֶׁר הַכֹּל מֵדִין שָׁמַיִם, דְּבַר גָּדוֹל וְדְבַר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה אֲלֹא "הַכֹּל מִשָּׁמַיִם", וּמִחֲמַת שְׁמִדְרָגָה זֹו הִיא מִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה מְאֹד מְאֹד,

על-פן קשה וכבד לבני-אדם לתפס דברים אלו, כי מהם נעלמים ונסתרים ונתפסים אורות צחצחות, אורות עליונים כאלו, כי באמת לזכות להגיע אל מדרגה זו — להרגיש רק את הקדוש-ברוך-הוא, ולטעם עוד בזה העולם טעם עולם הבא, הוא צריך על זה יגיעות וטרחות לזכך את גופו המגשם ימים ושנים, ולהחזיק מעמד בכל מה שעובר עליו — בין בגשמי ובין ברוחני, כי מלמעלה זורקים את האדם ומשליכים אותו בכל פעם בירידות חדשות, והכל בשביל הנסיון, לנסות אותו איך יחזיק מעמד, ואם זוכה שעומד בנסיון, ומכל הירידות, הנפילות וההשלכות שנשלך ונופל אליהן, הוא מהפך הכל אליו יתברך, ויודע אשר "הכל משמים", לראות אל מי יפנה ביעת צרה, אז ייקא זוכה לזכך את חמרו העב והגס, ונעשה כלי להמשיך בו הארת זיו שכנית עזו יתברך, ומרגיש איך שהכל מדין שמים, ויש לו הרגשה רוחנית, ורואה כל דבר בעיני השכל, בעינים רוחניות, ושומע באזני השכל, אזנים רוחניות, עד שמתגלה לו סוד הבריאה, ומזה הוא מחדש בכל יום חדושים חדשים, שהם כלים לגלות אמתת מציאותו יתברך בעולם, וזוהי מדרגת גדולי ומבחרי הצדיקים,

שְׁעָבְדוּ עַל עֲצָמָם יָמִים וְשָׁנִים, וְזָכְרוּ אֶת עֲצָמָם בְּזָכוּךְ
 אַחֵר זָכוּךְ, עַד שֶׁנַּעֲשׂוּ כָּלֹא מִמֶּשׁ, עַל אִף שְׁבָנֵי-אָדָם
 דִּבְרוּ עֲלֵיהֶם כָּל דָּבָר אָסוּר, וַיִּרְקוּ עֲלֵיהֶם, וְסָבְלוּ
 חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין, עֲלִבּוֹנוֹת וּבְזִיוּנוֹת, עִם כָּל זֹאת בָּרָחוּ
 רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיִּדְעוּ שֶׁכָּל מֶה שֶׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם מִבַּעַל
 הַבְּחִירָה — "הַכֹּל מִשָּׁמַיִם", זֶה בְּעֲצָמוֹ הֵבִיא אוֹתָם
 לְהִיּוֹת בְּטָלִים וּמִבְטָלִים בְּעֵינֵי עֲצָמָם לְגִמְרִי, עַד
 שֶׁנִּתְגַּלּוּ לָהֶם אוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים כְּאֵלוֹ, שְׂזוּכִים לְהִיּוֹת
 דִּבְקִים בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּדְקֵא צִדִּיקִים כְּאֵלוֹ הֵם
 עוֹרִים וְחֲרָשִׁים וְאֱלָמִים וְגִדְמִים וְחֲגָרִים מִהָעוֹלָם הַזֶּה,
 כַּמּוּבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, בְּסִפּוּר הַנוֹרָא וְהַנִּפְלָא מְאֹד
 (מִהַסְפֵּר סִפּוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה יָג) מִהַשְׁבָּעָה בְּעִטְלִיר'ס
 (קִבְצָנִים), שֶׁזֶּה סוֹבֵב עַל סוּד גְּדוּלֵי הַצִּדִּיקִים, שֶׁזָּכְרוּ
 לְהַכְלִיל כָּל-כֶּף בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁכָּל הָעוֹלָם
 כָּלוּ אֵינּוּ עוֹלָה כְּהֶרֶף עֵין לִפְנֵי עֵינֵיהֶם, וְאֵין לָהֶם שׁוּם
 הַסְתַּכְלוּת בְּזֶה הָעוֹלָם, וְעַל-כֵּן נִדְמִים כְּעוֹרִים, וְכָל מֶה
 שֶׁקּוֹרָה בְּזֶה הָעוֹלָם אֵינָם שׁוֹמְעִים שׁוּם חֲסָרוֹן מִשׁוּם
 דָּבָר, אֲלָא שׁוֹמְעִים אֶת קוֹלוֹ יִתְבָּרַךְ הַגָּנוּז וְהַטְּמוּן
 בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה, וּבְנֵי הָעוֹלָם חוֹשְׁבִים שֶׁהֵם חֲרָשִׁים. וְכֵן
 אֵין לָהֶם שׁוּם דְּבוּר בְּזֶה הָעוֹלָם, רַק כָּל דְּבוּרֵיהֶם הֵם
 שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן בְּנֵי-אָדָם

חושבים שהם אלמים. וכמו-כן אין להם שום נגיעה ושום הליכה בזה העולם, מאחר שמרגישים רק את אמתת מציאותו יתברך, ועל-כן בני-אדם חושבים שהם גדמים וחגרים. וכל זה טעות העולם, שרואים את כל החסרונות בגדולי הצדיקים, שאין להם שום הסתכלות בזה העולם כלל, ועל-כן הם נראים בעיני בני-אדם בעלי מומין, הכל מחמת חסרון הדעת; כי דיקא אלו שהם מגשמים בתאוותיהם ובמדותיהם הרעות, והם עדין מנחים בזה העולם בעביות ובגשמיות העולם הזה, דיקא הם נראים ונתפרסמים בעולם, ומקבלים את כל הכבוד, לא-כן אלו הצדיקים, שכבר מזמן נתבטלה כל גשמיותם וישותם על-ידי עלבונות, חרופין וגדופין שסבלו, וזכו שעיניהם מסתכלות בכל דבר רק ברוחניות חיות אלקותו יתברך, ואזניהם שומעות רק את אמתת מציאותו יתברך, ואינם מדברים שום דבור רק שירות ותשבחות אליו יתברך, ואינם הולכים רק אל רוחניות חיות אלקותו יתברך, כי אצלם אין שום נמצא מבצעדי הקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה דיקא הם נכללים במקום שנכללים, והעולם סוברים שהם בעלי מומין: עורים, חרשים, אלמים, גדמים וחגרים, ובאמת כל זה

מחמת שרחוקים מדין שמים, שאינם יודעים שיש
משהו יותר גבוה מגשמיות העולם הזה.

ולכן ראה, אהובי, בני היקר, מה לפניה, אל איזו
מדרגה יכולים להגיע בזה העולם, עד שיהיה בטל
ומבטל לגמרי באין סוף ברוך הוא, ובני-אדם לא
יפירו אותו לגמרי, אדרבה יהיה נחשב בעיניהם כבעל
מום, ובאמת הוא דבוק בו יתברך. ולכן ראה לבקש
תמיד ממנו יתברך, שגם אתה תזכה להכלל באין סוף
ברוך הוא, וגם אתה תזכה להחיות את עצמך עם
החיות הזו, ש"הכל משמים", ואין שום טבע כלל,
אלא כל דבר שקורה בזה העולם, הוא מהשגחתו
הפרטי פרטית, ואז אם לא תהיה בטלן, ולא תעזב את
עצמך, אלא תברח תמיד אליו יתברך בשקידה רבה
בשיחה זו תפלה (ברכות כו.), אליו יתברך, שתמיד
תדבר ותפרש את כל שיחתך אליו יתברך פאשר ידבר
איש אל רעהו והבן אל אביו, ותצעק הרבה אליו
יתברך, שיחוס וירחם עליך, שתזכה לזכך את עצמך
להיות כלי להמשיך שכינת עזו יתברך אליך, וכן
תתמיד בלמוד התורה הקדושה, ותתנגע יגיעה אחר
יגיעה וטרחה אחר טרחה לשבר את גשמיות גופך,

על-ידי התמדה נפלאה לזכות להיות ולטיל בכל חלקי התורה הקדושה, אז ויקא תראה עולם אחר בתייך; כי כפי רבוי שקידתך בתורה ובתפלה ובקיום מצוותיו יתברך, על-ידי-זה תהיה נעשה כלי להמשיך את שכינת עזו יתברך עליך, ותהיה נכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא, עד שלא תראה לפני מראה עיניך רק רוחניות חיות אלקותו יתברך, וכן לא תשמע ולא תרגיש בזה העולם שום גשמיות, רק רוחניות חיות אלקותו יתברך, ואז עולמך תראה בתייך; אשרי מי שמכניס בלבו ובדעתו דבורים אלו, ומקימם בתמימות ובפשיטות גמורה, שאז יראה לפניו עולם אחר לגמרי, ובזה יגאל מכל צרותיו ויסוריו שעוברים עליו ברוחניות ובגשמיות, ויהיה נכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא, אשרי לו בזה ואשרי לו בכא.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

